

РА. 49. Двѣ черепниѣ, кои сѣ съставени кѣту двѣ равны разслаты краглы блюда, владени на вѣтрѣ по крайща вѣнцовидно. *ib.* 49.

Вдигнѣ Вдижѣ *м. св.* **Вдигамѣ** *м. дл.* 1) подымаю: Пусти-тѣ мои двѣ тѣги, Я да станете двѣ мъгли, Че сѣ високо вдигнете. *Д. 12, 1—3.* Завилѣ са ѣ сивѣ бѣлѣ соколѣ На царьови равни двори, Сега три дни ка са вѣе, Ни сѣ вдига, ни сѣ слага. *М. 63.* Бѣхѣ почели вече да вдигатѣ котвы-тѣ. *Р. 41.* Вдигнѣхѣ го на рѣцѣ. *ib.* 76. Що ѣ сторило тебѣ, Княже, Вѣлгарско, та си вдигнѣлѣ врѣзѣ него гнѣвнѣ рѣкѣ. *ib.* 98. А особно (*непраздна-та жена*) да невдига тяжка нѣща. *Л. Д. 1870 р. 92.* Вѣ зимника ся прѣтакатѣ вина-та докѣ оцѣ не сѣ са вдигнѣли отѣ второ вѣзвираниѣ. *ib.* *р. 182.* Та че зарочаялѣ (*Иванѣ*) женену си, вѣ Нидѣля вечерѣ, да гу вдигне рану вѣ понѣдѣльникѣ вутрина. *Ч. 256.* *Докуция* вдигнѣ кѣща-тѣ на главѣ-тѣ си *означае* разевирѣнѣю, вѣзбѣшусѣ отѣ гнѣва (*домѣ подыму на голову*): Вдигнѣле кѣщѣ-тѣ на главѣ-тѣ си. Казватѣ за дѣтца-та, кога-то тѣ бѣсѣвѣжѣтѣ. *Ч. 133.* По цѣлѣ день сѣ каратѣ. Баща-та вѣка и вдига кѣщата на главата си, майката му отговаря сѣ сѣкакви думи, а дѣщеря-та сѣди и плаче! *З. 257. 2)*—са напредѣ—подвигаюсѣ впередѣ: Славината работа не спори и кѣщовните работи са невдигатѣ напредѣ. *З. 98. 3)* *возстаю (войною)*: Царѣ Симеонѣ пакѣ сѣ ѣ вдигнѣлѣ врѣзѣ Грѣцитѣ. *Р. 4.* Людовикѣ и Карлѣ вдигнали сѣ противѣ брата си Лотара и го побѣдили. *Г. 168. 4)* *уберу, свиму, отниму*: Откакѣ вдигнѣтѣ трапезѣ-тѣ съсѣ погачѣ—баба-та ѣ (*на мѣхусѣ-тѣ*) подаде отроче-то, да го задон. *Ч. 2.* Конѣ му вее, слѣнце грее, Конѣ му диха, звезди вдига. *М. 83.* Откакѣ сѣ появихѣ ученитѣ на свѣта, Господѣ си вдигнѣ берекета. *Л. Д. 1872 р. 158.* Откакѣ захвапахѣ да ги падятѣ, Господѣ и берекетятѣ си вдигна. *ib.* 1870 *р. 167.*

Вдѣлбочѣ *са м. св. возвр.* углублюсѣ: Азѣ са вдѣлбочихѣ вѣ единѣ тѣмень лѣсѣ (*je m'enfonçai dans une sombre forêt*). *Г. 27.* Колкото изучате челоуѣцѣтѣ и са вдѣлбочавате вѣ тѣхѣ (*—et les approfondir*), толкози познавате измамата си. *ib.* 195.

Вдѣлбѣ *м. св.* 1) *вдавлю, вдѣлаю, внѣдрю (син. вгѣлбѣ).* Вдѣлбѣнѣ—вдавленѣ (*против. издуть*): Човѣшкѣятѣ стомахѣ има видѣ на гайда, горниятѣ му край ѣ на лѣво вдѣлбѣнѣ и тѣврдѣ кѣсѣ, а долниятѣ напроотивѣ ѣ на дѣсно, издуть и тѣврдѣ дѣлатѣ. *Л. Д. 1870 р. 154.* Очи-тѣ сѣ вдѣлбѣны вѣ главѣ-тѣ. *ib.* 1872 *р. 154.* Вѣ горниѣ воденичанѣ камѣкѣ има вдѣлбѣно друго желѣзо и зѣвѣ сѣ „пырица“. *Пк. 82.* Давно сѣ бѣше язѣва явила В' тѣло христьянско горка отровна, В' нѣдра му силно бѣ сѣ вдѣлбила, Тѣмѣше него с' злобѣ враж-